

Sygn. akt VI Ka 437 / 15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Elblągu w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Kosecka – Sobczak

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Prabucka – Ochniak

po rozpoznaniu dnia 29 grudnia 2015 roku

sprawy W. S. (1)

c. E. i R., ur. (...) w E.

obwinionej z art. 119 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 28 sierpnia 2015 roku sygn. akt VIII W 411 / 15

I. zmienia zaskarżony wyrok w zakresie dot. obwinionej W. S. (1) (pkt. I, III i VI) i uniewinnia W. S. (1) od popełnienia zarzuconego jej wykroczenia z art. 119 § 1 kw,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej prowadzonej przez adw. C. O. kwotę 516,60 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionej z urzędu,

III. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 437 / 15

UZASADNIENIE

W. S. (1) została obwiniona o to, że w okresie od 01 kwietnia 2015 roku do 10 kwietnia 2015 roku w E. przy ul (...) wspólnie i w porozumieniu z inną osobą (K. N. (1)) dokonała kradzieży telefonu komórkowego Samsung (...) (...) o wartości 270 złotych na szkodę C. M. (1); tj. o wykroczenie z art. 119 § 1 kw.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 28 sierpnia 2015 roku o sygn. VIII W 411 / 15:

I. uznano obwinione K. N. (1) i W. S. (1) za winne tego, że w okresie od 01 kwietnia 2015 roku do 10 kwietnia 2015 roku w E. przy ul (...), działając wspólnie i w porozumieniu, dokonały kradzieży telefonu komórkowego Samsung (...) o wartości 270 złotych, czym wyrządziły szkodę C. M. (2), przy czym czynu tego dopuściły się mając w stosunku do niego ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i ograniczoną w stopniu znacznym zdolność pokierowania swoim postępowaniem tj. popełnienia wykroczenia kwalifikowanego z art. 119 § 1 kw w zw z art. 17 § 2 kw i za czyn ten na podstawie art. 119 § 1 kw wymierzono im kary po 1 miesiącu ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin,

II. na podstawie art. 119 § 4 kw zobowiązano obwinioną K. N. (1) do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego C. M. (1) kwoty 135 zł stanowiącej połowę równowartości ukradzionego mienia,

III. na podstawie art. 119 § 4 kw zobowiązano obwinioną W. S. (1) do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego C. M. (1) kwoty 135 zł stanowiącej połowę równowartości ukradzionego mienia,

IV. zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz. adw. D. O. kwotę 180 zł. + podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę udzieloną z urzędu obwinionej K. N. (1),

V. zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz. adw. C. O. kwotę 180 zł. + podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę udzieloną z urzędu obwinionej W. S. (1),

VI. zwolniono obwinione z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowanych wydatków postępowania oraz opłaty.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca W. S. (1), zaskarżając go w całości na jej korzyść oraz zarzucając temu orzeczeniu:

I. obrazę art. 7 kpk w zw z art. 8 kpw przez błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co skutkowało przyjęciem, że obwiniona W. S. (1) została uznana za winną kradzieży telefonu komórkowego Samsung (...);

II. obrazę art. 39 § 1 kpw w zw z art. 8 kpw w zw z art. 9 § 1 kpk w zw z art. 70 § 1 kpw w zw z art. 366 § 1 kpk przez:

a) nieprzeprowadzenie dowodu z zeznań kolegi C. M. (1) oraz niewyjaśnienie podczas rozprawy w jakim konkretnie celu spotykały się obwinione z C. M. (2), co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, gdyż osoba ta posiada informację na temat tego w jakim celu obwinione spotykały się z C. M. (2);

b) niepodjęcie właściwych czynności zmierzających do ustalenia, czy C. M. (1) był faktycznie właścicielem telefonu komórkowego Samsung (...) o nr imei: (...), co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia albowiem osoba ta nie poparła faktu posiadania przez siebie ww. telefonu jakimkolwiek dowodem;

a w przypadku nieuwzględnienia powyższych zarzutów - rażąco niewspółmierność kary co do popełnionego przez obwinioną czynu.

Mając na uwadze powyższe zarzuty obrońca obwinionej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Elblągu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zaskarżenie wyroku przez obrońcę obwinionej na jej korzyść i wynik analizy zebranych dowodów, w tym uzyskanych w toku uzupełniającego postępowania przed sądem II instancji, doprowadziły do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie dot. obwinionej W. S. (1) i uniewinnienie jej od popełnienia zarzucanego jej wykroczenia z art. 119§1kw.

W. S. (1) została obwiniona o popełnienie wykroczenia kradzieży telefonu komórkowego Samsung (...) o wartości 270 złotych na szkodę C. M. (1) wspólnie i w porozumieniu z inną osobą tj. K. N. (1). Jednak zebrany materiał dowodowy nie wskazuje, by obwiniona W. S. (1) miała z kradzieżą cokolwiek wspólnego. Nie ustalono aby K. N. (1) planowała wcześniej tę kradzież, by plany te uzgadniała z W. S.. Sam pokrzywdzony C. M. nie widział momentu kradzieży, może tylko domyślać się, że lepszą sposobność jej dokonania, z uwagi na to, że przedmiotowy telefon znajdował się też w przedniej części wnętrza samochodu, miała siedząca z przodu w samochodzie K. N., niż zajmująca tylne miejsce obwiniona W. S.. Nie uzyskano też przekonujących dowodów co do tego by W. S. brała udział w zbyciu skradzionego telefonu. Tak więc w świetle takich dowodów, to można tylko przyjąć, że K. N. sama podjęła decyzje o kradzieży, sama ją zrealizowała, bez udziału W. S., wobec braku dowodów wskazujących na udział w tej kradzieży W. S..

Należy tu też zaznaczyć, że podstawową zasadą procesu karnego jest zasada domniemania niewinności, która stanowi, że oskarżonego (obwinionego) uważa się za niewinnego, dopóki wina jego nie zostanie udowodniona.

Według zasad obowiązującej procedury karnej to nie oskarżony (obwiniony) musi udowodnić swoją niewinność, lecz oskarżyciel udowodnić winę oskarżonego (obwinionego). Przy czym udowodnić, tzn. wykazać w sposób nie budzący wątpliwości wiarygodnymi dowodami. Ponadto wyrok uniewinniający oskarżonego (obwinionego) powinien zapaść zarówno wtedy, gdy wykazana została jego niewinność, jak i wtedy, kiedy wprawdzie nie zostanie udowodniona jego niewinność, ale także nie zostanie udowodniona jego wina.

Przenosząc powyższe wskazania, przy dokonaniu oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w realia niniejszej sprawy, to należy stwierdzić, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w żaden sposób nie wskazywał na to by obwiniona W. S. - poza tym, że przebywała w miejscu czynu- to miała coś wspólnego z zarzucaną jej kradzieżą. A zarzucane wykroczenie polegające na kradzieży małego urządzenia tj. telefonu komórkowego z pewnością nie wymaga pomocy do jego dokonania wielu osób, jak np. w przypadku kradzieży przedmiotu wielkogabarytowego, który musi być przenoszony przez co najmniej dwie lub więcej osób. Ponadto wymiary takiego telefonu powodują, że jedna osoba może go zabrać w taki sposób, którego nie zauważą inne osoby. Tak więc i właściwości skradzionego mienia nie przemawiają za tym by do jego kradzieży niezbędny był udział co najmniej dwóch osób. Również analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie przekonuje by sąd I instancji potrafił wymienić dowody potwierdzające współudział W. S. w popełnieniu zarzucanego jej wykroczenia. W ustaleniach stanu faktycznego sąd ten ograniczył się tylko do wskazania, że to K. N. zabrała telefon, a po pewnym czasie razem z W. S. opuściła samochód pokrzywdzonego bez dokonania opisu zachowania W. S. które wskazywałoby na jej współudział w kradzieży telefonu. Również w części uzasadnienia zawierającej rozważania to sąd I instancji powołując się tylko na zeznania pokrzywdzonego i to, że obie obwinione potwierdziły pobyt w samochodzie C. M., to stwierdził iż wina obu obwinionych nie budzi wątpliwości. Jednak analiza zeznań C. M. nie przekonuje by wskazał on na udział W. S. w kradzieży. Również dywagacje sądu I instancji dot. działania wspólnie i w porozumieniu przez obie obwinione nie zawierają logicznych argumentów przekonujących co do winy W. S., gdyż sąd ten przyjął, iż „nieprawdopodobnym jest aby przebywając tylko we dwie w samochodzie, a więc na niewielkiej przestrzeni nie zauważyły, że jedna z nich (najprawdopodobniej K. N. (1), która zajmowała przednie siedzenie samochodu) zabrała telefon pokrzywdzonego, tak więc ta, która fizycznie nie zabrała telefonu swoim zamiarem obejmowała jednak jego kradzież”, przy czym takiej treści rozważania w których sąd ten wskazuje tylko na prawdopodobieństwo zaboru telefonu przez K. N. są sprzeczne z ustaleniami faktycznymi w których ten sam sąd przyjął w sposób kategoriyczny, że telefon to zabrała K. N.. Nadto zabór małego przedmiotu jakim jest telefon komórkowy mógł jednak ująć uwadze W. S., która siedziała przecież z tyłu samochodu.

Ponadto należy zaznaczyć, że sąd orzekający zwrócił też uwagę, że obwinione uprzednio dokonywały wspólnie i w porozumieniu innych wykroczeń. Jednak i ta okoliczność nie może być traktowana jako dowód obciążający W. S. w niniejszej sprawie, gdyż w prawie karnym obowiązuje zakaz wnioskowania z analogii, stąd w oparciu i o taką okoliczność nie można wywodzić, że popełnianie wcześniej wykroczeń z tą sama współniczką może wskazywać na to, że i rozpoznawanego czynu dopuściły się one wspólnie i w porozumieniu, tym bardziej, że poza obecnością W. S. na miejscu czynu, to nic innego nie wskazuje na to, by brała ona udział w jego popełnieniu. A wręcz okoliczności popełnienia tego czynu wynikające ze wskazanych powyżej rozważań i treści zeznań pokrzywdzonego mogą wskazywać, że dopuściła się go K. N. na własną rękę, bez udziału innej osoby tj. W. S..

Dlatego też należy przyjąć, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, i rozważania sądu I instancji zaprezentowane w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie przekonują co do tego by materiał ten był wystarczający, aby w oparciu o niego uznać obwinioną W. S. winną popełnienia zarzucanego jej wykroczenia z art. 119§1kw. Stąd należy uznać, że w świetle wymowy uzyskanych dowodów, to utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco dla W. S. niesprawiedliwe (art. 109§2 kpsw w zw. z art. 440 kpk). A stwierdzenie tego czyni rozważania co do zasadności zarzutów postawionych w apelacji w pkt. II zbędnymi.

Dlatego też na podstawie art. 109§2 kpsw w zw. z art. 437 kpk należało zmienić zaskarżony wyrok w zakresie dot. obwinionej W. S. (1) (gdzie rozstrzygnięcia dotyczące tej obwinionej znajdowały się w pkt. I, III i VI) i uniewinnić W. S. (1) od popełnienia zarzucanego jej wykroczenia z art. 119 § 1 kw, a w konsekwencji takiego orzeczenia obciążyć kosztami postępowania Skarb Państwa. Ponadto należało zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii

Adwokackiej prowadzonej przez adw. C. O. kwotę 516,60 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionej z urzędu.

Na marginesie należy tylko wskazać, nawiązując tylko do zarzutów z pkt. II apelacji, że brak przedstawienia przez pokrzywdzonego na rozprawie apelacyjnej dowodu potwierdzającego że był właścicielem telefonu nie czyni jego zeznań niewiarygodnymi, skoro powołał się on na przedstawienie stosownych dokumentów na policji, a w aktach sprawy na k. 11 znajduje się opis skradzionego telefonu, w tym numer (...), który pokrzywdzony musiał odtworzyć z dokumentów okazywanych na policji, gdyż mało prawdopodobne jest by ktoś pamiętał 15-cyfrowy numer (...) swojego telefonu.